

Alles gaat fout.

Die klootzak van een Sergio pakte mijn schetsboek af.

Het was gelukkig niet het boekje met naakten, ik ben wel zo slim om dat thuis te laten.

Het was die dikke met de slappe kaft van Leonardo da Vinci. Mijn mooiste. Bijna vol.

Alles gaat fout.

Ik wist natuurlijk vanaf het moment dat ik in deze kutklas werd geplaatst dat ik een keer gezeik zou gaan krijgen met Sergio, aanvoerder van een groep kansloze hangjongeren.

Grote bek, grote spieren, en maximaal aantrekkelijk voor de meiden vanwege zijn arrogante kop en zijn gejjatte scooter. Regelmatig aan het matten op het schoolplein, duidelijk zichtbaar voor de schoolleiding die niks tegen hem durft te ondernemen.

Ik wist dat ik bij hem uit de buurt moest blijven. Deed ik ook. Maar Sergio himself blijft bij niemand uit de buurt.

Vanaf dag één houdt hij mij al in de gaten.

Ik zit hier sinds twee weken. Cum laude overgegaan van 2 havo naar 3 vmbo. Mocht zelf kiezen of ik die tweede over wilde doen of een razendsnelle doorstart wilde maken op het vmbo. Daar hoefde ik natuurlijk geen seconde over na te denken. 'Doe mij maar het vmbo,' zei ik tegen mijn vader.

‘Hoe korter hoe beter.’ En dat ik niet begreep waarom ik niet meteen in groep 8 voor het beroepsonderwijs had gekozen. ‘Dat begrijp je heel goed,’ zei mijn vader, ‘want dat had met Zivan te maken.’

Ja.

Dankjewel pa voor het helpen herinneren.

Zivan.

Zij ging naar de havo.

‘Ben je homo of zo? Dat je de hele tijd in dat boekje zit te schrijven?’ Sergio rukte het schetsboekje onder mijn handen vandaan. Ik had hem niet aan horen komen, het was een tyfusherrie in de kantine en ik had mijn nieuwe noise-cancelling koptelefoon op.

‘Nee, hoezo!’ zei ik in een reflex, niet in staat tot enige vorm van verzet.

Daar ben ik nog het kwaadst om.

Dat ik niet gewoon zei: ‘Ja. Ik ben homo. En wat dan nog, eikel?’

Niet dat ik homo ben, maar het gaat om het principe.

‘Geef mijn boek terug.’

Dat zei ik nog wel.

Beetje schraal. Meer vanwege het gezichtsverlies dat ik niet wilde lijden dan vanwege de hoop het ooit nog terug te zien.

‘Je krijgt het terug als ik het uit heb,’ zei Sergio, King of the jungle.

‘Kan jij lezen dan?’ vroeg ik terwijl ik zo beheerst mogelijk een schrift uit mijn rugzak haalde om daarin verder te tekenen.

Als antwoord gaf hij me een dreun op mijn hoofd met het schetsboek.

Zivan! Waarom lees je mijn berichten niet???

2

In mijn nieuwe klas gaan ze eerst de tafels ondersteboven zetten als ze een lokaal binnenkomen. Dat vinden ze leuk. Ik denk: veel moeite. Want het draait er altijd op uit dat ze die tafels ook weer overeind moeten tillen. Maar dan zijn we inmiddels wel tien minuten verder.

Daar zal het ze wel om te doen zijn.

Hoe korter hoe beter.

Vanochtend duurde het ongeveer een half uur want de wiskundedocente kreeg een zenuwinzinking. Daar had ze eerlijk gezegd een beetje zelf om gevraagd. Bij de eerste de beste tafel die op zijn kop ging, begon ze al te jammeren: 'O jongens alsjeblijft, ik heb een rotweekend achter de rug...'

Blijkbaar kent deze docente de spelregels niet.

Misschien is ze nieuw. Net als ik.

Maar dan nog. Ze worden tijdens hun opleiding getraind om met dit soort situaties om te gaan, lijkt me. En je moet een beetje aanleg hebben om docent te worden op een middelbare school. Toch?

Aanleg ontbreekt. Bij deze wiskundejuf. Ze zag er heel moe uit en ook een beetje uitgehongerd. Of misschien heeft ze een ziekte. Dat ze weinig kan hebben.

Ze begon na vijf minuten al te huilen.

O, oo, dacht ik. Nu hebben ze bloed gezien, juf. Nu gaan ze

doorbijten ook.

Maar dat deden ze niet.

Ineens zette iedereen zijn meubels weer overeind en iemand deed het licht aan. Genoeg gelachen. Over tot de orde van de dag.

Maar de juf huilde gewoon door. Die ging er echt een dingetje van maken.

Een van de meisjes vond het blijkbaar zielig en liep de klas uit om de conrector te halen. De rest van de leerlingen keek op zijn telefoon of praatte door de zenuwinzinking heen.

Sergio, die voor mij zat, draaide zich naar mij om. Jezus, dacht ik, nou gaan we het krijgen. Ik keek hem niet aan, dat leek me niet verstandig. Moet je bij agressieve honden ook niet doen. Sergio stak zijn hand onder zijn trui. Even dacht ik dat hij er een pistool onder vandaan ging halen maar het was mijn schetsboek. Nooit gedacht dat ik dat nog terug zou zien. Het verbaasde me dat hij het niet had weggegooid of in de fik gestoken.

Hij legde het opengeslagen op mijn tafel en bladerde erin tot hij had gevonden wat hij zocht.

‘Die wil ik,’ zei hij. ‘Hier.’ Hij wees op zijn linker bovenarm. Het was de wolf.

De versie waarop het bloed uit zijn opengesperde bek druipt. Mijn best gelukte versie.

Kak.

Uitgerekend de wolf.

Ik ademde voorzichtig een paar keer in en uit zodat Sergio mijn zenuwen niet zou horen.

‘Dat kan niet,’ zei ik toen.

‘Waarom niet?’

Ik had helemaal geen zin om het uit te leggen maar ik begreep dat het moest; Sergio is niet iemand die snel opgeeft.

‘Dat ben ik,’ zei ik met een knikje naar de wolf. ‘En ik neem aan dat je niet met een homo op je schouder wilt rondlopen.’

Het duurde even voordat hij antwoordde.

Alsof hij nadacht. Met dat kapot-gekickbokste brein van hem.

‘Hoezo ben jij dat?’ vroeg hij.

Ik keek hem aan. Hij knipperde niet met zijn ogen. Ik ook niet. Ik ga het je niet nóg duidelijker voorzeggen, dacht ik, ik heb mezelf hiermee al extreem voor lul gezet.

We deden een staredown.

‘Ik wil deze wolf,’ zei Sergio nog een keer. ‘Hier.’

‘Dan heb je pech,’ zei ik. ‘Kies maar iets anders.’

We praatten allebei vrij zacht zodat niemand ons kon verstaan maar ik voelde dat een aantal van zijn ongure kameraden ons in de gaten hield.

Sergio bleef mij aanstaren.

Ik staarde terug.

Mijn ogen begonnen te branden en ik was bang dat ze zouden gaan tranen als ik niet snel kon knipperen.

Gelukkig kwam op dat moment de conrector binnen met een kop koffie voor de wiskundejuf.

‘Nou, gefeliciteerd jongelui, dat hebben jullie weer fijn voor elkaar!’ bulderde hij. ‘Mevrouw De Wit is nét terug van verlof, na wekenlang voor haar stervende vader en haar dementerende moeder te hebben gezorgd, dus ik denk dat jullie haar binnenkort wel de ziektewet in krijgen als jullie zo doorgaan.’

De wiskundejuf was inmiddels afgetaaid onder begeleiding van hetzelfde meisje dat de conrector had gealarmeerd.

‘Maar meneer, het viel echt wel mee deze keer,’ probeerde Nadia, die zelf niet had meegedaan aan het geklier, haar klasgenoten te verdedigen. ‘Ze hielden meteen op toen me-

vrouw de Wit begon te janken.'

'Nadia,' onderbrak de corrector haar, 'ik hoef er geen woord over te horen.'

Ik mag die corrector wel. Hij houdt ook niet van slijmerds.

Thuis bladerde ik door mijn schetsboek om te zien wat Sergio allemaal had zitten bepotelen met zijn vieze klauwen.

Ik voelde me als in die nachtmerrie waarin ik in mijn blote reet over straat loop en ons huis niet kan vinden.

Hij heeft er vast foto's van gemaakt en die verspreidt hij nu onder die holbewonervrienden van hem en de rest van mijn klasgenoten.

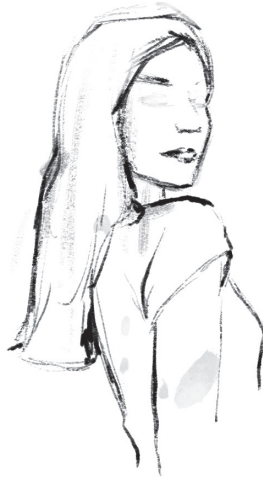
Met bijbehorend dodelijk commentaar.

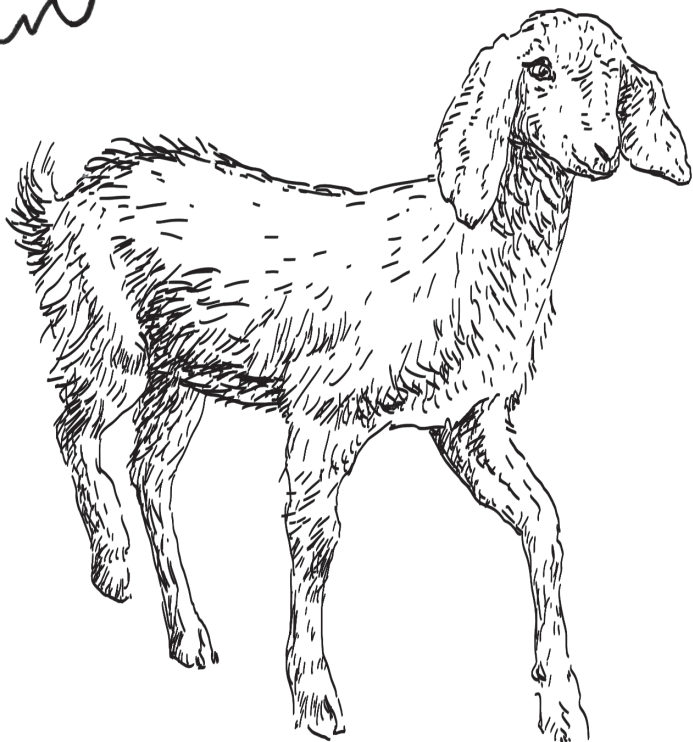
Jezus. Ik kan me niet meer op school vertonen.

Joshua houdt van geitjes. Joshua is een geitenneuker.

Die geitjes kan ik uitleggen.

Zivan! Waarom reageer je niet???

3

Die blauwe kutvinkjes van WhatsApp zet ik soms uit als ik er niet meer tegen kan de hele tijd op mijn telefoon te moeten controleren of Zivan mijn berichten heeft gelezen. Ik hoef het niet te weten. Dat ze ze niet leest. Tyfus.

Zivan!!!

Ik word er gek van als je me negeert!!!

Wat is er aan de hand???

Zeg iets!!!

4

‘Hee Rembrandt!’ Tik tegen mijn achterhoofd. ‘Ik wil nog steeds die wolf.’

De fietsenstalling onder het schoolgebouw.

Geen enkele volwassene in de buurt.

Je hebt hem waarschijnlijk allang, denk ik. Op je linkerarm.

Foto gemaakt met je telefoon, naar de tattooshop, foto laten zien als voorbeeld, niks meer aan doen.

Straks even kijken bij gym.

Sergio staart me heel lang aan.

Zijn matties komen om ons heen staan en maken de kring steeds iets kleiner.

Ik krijg het benauwd.

Niet laten merken.

Onhoorbaar uitademen en niet met je ogen knipperen.

‘Je kan het nog wel honderd keer zeggen maar mijn antwoord blijft hetzelfde,’ zeg ik.

‘En dat antwoord is?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Dat weet je al. Kies maar iets anders.’

Dylan staat hinderlijk tegen mij aan te duwen. Ik moet me schrap zetten om mijn evenwicht niet te verliezen.

‘Oprotten,’ snauwt Sergio opeens.

Ik denk dat hij mij bedoelt en doe een poging om me om te

draaien, maar hij heeft het tegen zijn lijfwachten.
Een voor een druipen ze af.

‘Anders deze.’ Hij laat me een foto zien.

Ik wist het.

Mijn hele schetsboek staat integraal op zijn iPhone.

‘Die kan ook niet.’

‘Waarom niet?’

‘Het kan niet. Ik leg het wel een keer uit. Kies maar iets anders.’

Hij kijkt me aan alsof hij me een klap op mijn bek gaat geven.

‘Heb je nog meer van die boekies?’

‘Ja.’

Natuurlijk heb ik nog meer van die boekies.

‘Mag ik ze zien?’

‘Kan niet. Die liggen thuis.’ Tering, dat rolde er zomaar uit.

Denk na voordat je iets zegt, sukkel! Straks staat-ie voor de deur met zijn hele bende...

‘Waar woon je ook alweer?’

Ja hoor. Foute boel.

In hetzelfde dorp als hij. Woon ik. Helaas.

‘Naast de kerk.’

‘Ik kom vanmiddag langs.’

Holy shit.

5

Waarom doe ik eigenlijk zo moeilijk.

Dat kan je je ook afvragen.

Waarom geef ik Sergio niet gewoon zijn zin, dan ben ik ervan af.

Zijn volgelingen, die sneue meelopers die continu als een zwerm bijen om hem heen hangen, lopen me zo vaak mogelijk omver tijdens basketbal. Alsof ze aan het rugbyen zijn.

En zodra ze de kans krijgen, smijten ze die keiharde klotebal tegen mijn kop, zelfs diegenen bij wie ik in het team zit.

De gymdocent doet net of hij het niet merkt. Kutzooi.

Dat ben ik. Over die wolf. Jezus. Kan het kinderachtiger? Wat maakt het uit? Een wolf is een wolf. Iedereen kan een wolf tekenen. En iedereen heeft een wolf op zijn arm, zo bijzonder is het allemaal niet.

Maar waarom moet hij dan per se de mijne hebben? Waar slaat dat op?

Zeker een machtsspelletje.

Hij wil iets hebben wat ik hem niet wil geven. Waardoor het alleen maar aantrekkelijker voor hem wordt.

Overigens zit Sergio al onder de tattoo's. Uitsluitend op zijn rug; dat heeft vast een reden. En geen dieren, zo te zien, al krijg ik tijdens het omkleden niet de kans om dat hele Perzische tapijtje van hem te bestuderen.

6

De bel gaat.

Shit.

Daar zal je ze hebben.

Pa is niet thuis.

Ik kan me ook verstoppen. Gewoon niet opendoen.

Niet dat me dat zal helpen.

Staan ze morgen weer voor mijn deur.

Het is Sergio. In zijn eentje, zonder zijn clan.

Ziet er vreemd uit, Sergio zonder lijfwachten. Maar het is een goed teken, denk ik. Hoop ik. Als hij hier was gekomen met het doel mij in elkaar te rammen, dan had-ie zeker zijn handlangers meegenomen om het te filmen. Want waarom zou je iemand in elkaar slaan als er geen publiek bij is en je het niet op YouTube kunt zetten? Dat heeft geen zin, lijkt me.

‘Rembrandt!’ Snoeiharde stomp tegen mijn arm.

Hij loopt ongevraagd achter mij langs de hal in.

‘Kom binnen,’ mompel ik. Beetje sarcastisch.

‘Ik kom je tekeningen bekijken, toch! Of wou je dat ik dat buiten doe, in de regen?’

In de woonkamer wijs ik naar de tafel waarop ik een paar van mijn schetsboeken heb klaargelegd.

Niet de naakten uiteraard.

Sergio gaat zitten en bladert door het eerste boek.

Hij heeft gelukkig geen vieze handen. Nou ja, hij heeft vast vieze handen, maar ze geven niet af, zeg maar. Er zit geen motorolie aan of zo. Of schapenstront.

En hij slaat de pagina's behoedzaam om.

Niet wat je van iemand als Sergio zou verwachten.

Van iemand die zijn vrienden dagelijks een schouder uit de kom ramt ter begroeting, verwacht je niet dat hij de bladzijden uit een boek kan omslaan zonder dat boek ernstige schade toe te brengen.

Maar hij kan het.

En hij doet het ook. Voorzichtig en bedachtzaam.

Hij bekijkt mijn tekeningen heel nauwkeurig.

Sergio heeft er verstand van, voor zover je dat kunt zeggen over tekeningen. Dat merk ik doordat hij af en toe iets aanwijst, en dat is dan steeds de best gelukte versie van een reeks, of een toevallig goed gelukte aquarelleerpoging.

'Is dit waterverf?'

'Ja.'

'En dit?'

'Houtskool.'

